

EN BARNDOMSUPPLEVELSE

När jag tänker tillbaks och minns somrarna som barn, tycker jag att de var soligare, längre och roligare. Det var även den här.

Det var sommaren 1978; jag var sju år, hade sommarlov efter mitt första år i skolan och hade säkert haft utsvängda jeans om jag inte haft shorts. Det är en sommar som jag kommer ihåg särskilt bra, eftersom det var sista året vi bodde i Skåne. Ett halvår senare skulle jag fortsätta andra klass i Margretelund.

Vi bodde i Skånes Viby, en liten by utanför Kristianstad, och jag hade inte långt till allt kul världen kunde erbjuda. I skolan hade jag fått flera nya vänner; mina tre bästa kompisar hette Magnus. En Magnus var särskilt den jag lyckades dra med mig på mina galna äventyr, och han var också med på det här.

Ett par dagar innan hade min familj och jag varit på utflykt. Vi hade åkt till Ivön, en liten ö i en liten Ivö-sjö. Det som mer än något annat fångade mitt intresse var färjan ut till sjön. Man kunde till och med ta med bilen! Jag hade aldrig sett nåt liknande.

Jag fick så en dag idén att cykla dit och titta lite närmare på färjan, på ön och på kiosken vid färjeläget. Om jag frågade mamma och pappa visste jag att jag aldrig skulle få, så istället frågade jag Magnus. Han tyckte visst att det var en bra idé och följde gärna med själv. Mamma och pappa fick istället bidra med femtio kronor, kleptoman som jag var.

Vi satte iväg. Det var långt dit och tog därför flera timmar. Magnus, som inte hade varit där, började tvivla på idén och ville flera gånger vända hem. Jag stred för saken, och övertygade både honom och mig själv att det inte var så långt kvar.

Sent omsider kom vi också fram och tog färjan över till ön. På något sätt kändes det inte lika kul som det hade verkat. Det kanske var för att det nu gick upp för oss att vi faktiskt var tvungna att ta oss hem också. Därför stannade vi bara några minuter innan vi började cykla hem.

Jag vet inte varför vi inte ringde hem. Det kan bero på att vi inte kunde telefonnumren, men antagligen ville vi hinna hem innan någon upptäckte att vi var borta. Eller så kom vi helt enkelt inte på tanken, jag hade heller inte en tanke på att våra föräldrar kunde vara oroliga.

Innan vi tog avsked från färjan så försummade vi dock inte att göra oss av med pengarna. Jag köpte godis och en nyckelringskniv som jag tyckte var mycket fin. Godiset åt vi upp på färjan till land, kniven gav jag åt Magnus. Förvånad tog han emot den och undrade varför jag gav bort en så fin sak. Jag förklarade att mamma och pappa skulle förstå vart de försvunna pengarna hade tagit vägen om de såg mig med den. Jag kunde väl få leka med den hemma hos honom istället då och då?

Väl på hemväg dröjde det inte länge innan det började mörkna. Det påminde oss om att det höll på att bli sent. För min del innebar det mest att jag fick en idé om ett nytt äventyr. Jag visste att det låg ett naturskönt värdshus en bit fram och frågade Magnus om han hade lust att hyra ett rum och sova över där, i väntan på morgondagens ljus och förnyade krafter. Det slog mig aldrig att det kunde behövas mer pengar än de få kronor jag hade kvar. Som tur var (?), var Magnus ett steg förnuftigare än jag och insisterade på att vi skulle fortsätta hem.

Vi kom hem så sent att vi borde ha varit i säng för länge sen, och vi märkte att det inte gick att låtsas som ingenting. Vi kom först hem till mig, där mina föräldrar gav mig skäll. De undrade så klart om vi inte förstod hur oroliga de hade varit. De hade ringt runt till alla kompisar och till och med funderat på att ringa polisen. Magnus föräldrar var lika oroliga de, sade de.

Innan Magnus cyklade hem frågade de honom om jag hade haft några pengar med mig på resan. Vilket sätt! Vad oförskämt fejt att fråga Magnus, han som var så snäll kunde inte ljuga. Jag vet inte vad han svarade. Fäktande med armarna och skrikande att han inte skulle säga något, sprang jag och gömde mig på baksidan. Det gick inte upp för mig förrän långt senare att jag hade gjort bort mig, antagligen hade inte Magnus behövt svara på frågan.

Mamma och pappa hämtade mig snyftande och vi gick in i huset. De var inte så jättearga när allt kom omkring och jag fick gå och lägga mig. Nästa dag var allt nästan som vanligt.

Den lilla motgången fick mig dock att lugna mig åtminstone ett par dar innan jag gav mig ut på nästa bus-äventyr.

Skriven av Ola Magnusson, Oktober 18, 1994